

מסורת הש"ס

(א) וזכרים ד': (ג) תא.
(ב) ויזמא סב. ע"ש.
(ג) לעיל מו: כינה כח.
(ד) לקמן עט. (ה) סא:
ד"ה מה. (ו) שמיט יב.
(ז) ולקמן עה: (ח) מהלן
שיך לע"פ. (ט) רש"ל מ"ז.

תורה אור השלם

1. וְסִמֵּךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ
הָעֵלָה וְנִרְצָה לוֹ לִכְפֹּר
עָלָיו: וַיִּקְרָא אֶת

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מי לית וכו'
ששטען בחורץ קודם
פתיחת הסיכל: (ב) ד"ה
ערל וכו' וקשה לר"י
דאמר גריש:

מוסף רש"י

האופה מוֹרֵט לחלוּל.
לְאַחַר שֶׁעַד חֶפֶז, דָּבָא
וְדָלִי לְחֹלִי הוּא (בִּימָה)
(כֶּהָ) לְאַחַר שֶׁאֵלֵךְ וְנִמְנֵם
פְּתוּחָם, דִּפְעוּטָא עַד לֵאל
מֵחַל מִי מִיֵּד הִיאֲדִינָה לֵךְ
לִזְרֵמָה שְׂכוּל מוֹל (עֲשִׂיר
(חֲמִישִׁי) לִזְקָה, מִשּׁוּם לֹא
תִשָּׁפֶה כָּל מִלְּאִכָּה (שִׁשִּׁי)
הָרִאִיל וְאִי מוֹקְלֵי לֵיה
אֲרֻרִים, וְאִי מִן רִצְּחֵן לִפְת
זֶה הִיטָּם (שִׁשִּׁי).

רבינו חננאל

[illegible]

ומתכשרי מאי שנא האי
תנא דאיתא מרע מקצת מבני
תורה וזמאן ומקצתן
טהורין דמשיטא ליה דלא
פסלי הטמאין לטהורין
אלא אוכלין לטהורין
ולא חיישין לטומאה
ואי איתא מקצת מבני
תורה ערלים ומקצתן
מולין דמספקא ליה. ואמר
הי רבינא שטמא בשטמא
לית הכי דמי כגון
שטמא מקצת אברין של
זבח שטמאין שטמין
והטהורין נאכלין ולא
פסלי הטמאין לטהורין.
ומי מצית לאוקמה
שטמא בשטמא דאיתא

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

בנפאי קרא עלינו. ושיחפכרו בו ערלים דקאמר שאין מניין עליו קאמר ומשום מחשבת שלל למניין קאמר אבל במניין עליו ושחטו למולמים שהן נמי מניין לזרוק דמו למניין ערלים שבהם לזכר הדיורא כולה וזרקא לערלים מניין דכולי עלמא פסול ובערלים שאינן

[illegible]

התם ולא מחוסר מן
אדרב חסדא קשיא א
חסדא הואיל לקולא
ליה מר זוטרא בריה
הואיל וערלה פוסלת
טומאה לא עשה כר
טומאה אף ערלה לא
ערלה היא טומאה הוי
גברי ומאי לא עשה כ
טומאה דאי איכא
טמאין וארבעה וחמשה
להו טמאין לטהורין
פסלי דתמן למולין ולי
טומאה דפשיטא ליה
דמספקא ליה אלא כ
עשה בה מקצת טומאה
אימיני חד מאבריה הוי
ואידך אכלינן ליה בכ
בשר אימא סיפא דנין
הזבחים מדבר שאינו
יוכיח זמן שנהוג בכל
אי נימא טומאת בשר
הזבחים אלא פשיטא
אינו נהוג בכל הזבחי
ערל וטמא משלחין
ערל וטמא אין מוש
בטומאת בשר וסיפא
שם טומאה קא פריך
נמי בטומאת בשר

הזכרים דאילו "יבבל"
חלב ובשר קיים בין שנשמא בשר וחלב קיים זורק את ה
חלב ובשר קיים זורק את הדם נשמא בשר וחלב קיים א
אוקימתא בטומאת בשר אימא סיפא דנין דבר שלא ה
הותר מכללו ואל תוכיח טומאה שהרי הותרה מ

קרבנות עולותים וז' וחזכים וג' ואומר ר"י דמכל מקום דווקא חבתי
קפאי אכולהו דהא מפשרות ומזומה כתיבי נמי האם ועוד קשה ל'
ביאחא מתקנת לא שמה ביאח ליכא למימר אפסר דמעיל ידיה וספ'
ורובו מכנים מאי עטמא לא כמו צניין ומיכר ר"י דהכא מירי צנ'
רש"י סמייה דמתן פרי שמי מדות (מנחות דף ק"ג:) ובייבש

בהאי קרא קמפולגי יונרצה לו לכפר עליו^א * עליו ולא על חבירו רבה סבר חבירו דומיא דידיה מה הוא דבר כפרה אף חבירו דבר כפרה לאפוקי האי ערל דלאו בר כפרה הוא ורב חסדא סבר האי ערל נמי כיון דבר חיובא הוא בר כפרה הוא [הואיל] דאי בעי מתקן נפשיה^ב וימי אית ליה לרב חסדא הואיל והא איתמר^ג האופה מיו"ט לחול רב חסדא אמר לוקה רבה אמר אינו לוקה רבה אמר אינו לוקה אמרינן הואיל ואי מקלעי ליה אורחים חוי ליה השתא נמי חוי ליה ולא לקי רב חסדא אמר לוקה לא אמרינן הואיל בשלמא דרבה דאדרבה לא קשיא הכא מחוסר מעשה התם דלא מחוסר מעשה אלא דרב חסדא אדרב חסדא קשיא אמרי כי לית ליה לרב חסדא הואיל לקולא לחומרא אית ליה אמר ליה מר ווטרא בריה דרב מרי לרבינא קתני הואיל וערלה פוסלת וטומאה פוסלת מה טומאה לא עשה בה מקצת טומאה ככל

טומאה אף ערלה לא עשה מקצת ערלה ככל
ערלה האי טומאה היכי דמי אלימא בטומאת
גברי ומאי עשה בה מקצת טומאה ככל
טומאה דאי איכא ארבעה וחמשה גברי
טמאין וארבעה וחמשה גברי להורוין לא פסלי
הו טמאין לטהורין גבי ערלה נמי הא לא
פסלי דתנן למולין ולערלים כשר מאי שנא
טומאה דפשיטא ליה ומאי שנא ערלה
דמספקא ליה אלא בטומאת בשר ומאי לא
עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה דאילו
איממי חד מאנבין הא דאיממי שרפינן ליה
ואידך אכלינן ליה במאי אוקימתא בטומאת
בשר אימא סיפא דנין דבר שאינו נוהג בכל
הזבחים מדבר שאינו נוהג בכל הזבחים ואל
יוכיח זמן שנוהג בכל הזבחים ומאי טומאה
אי נימא טומאת בשר אמאי אינו נוהג בכל
הזבחים אלא פשיטא בטומאת גברי ומאי
אינו נוהג בכל הזבחים דאילו בכל הזבחים
ערל וטמא משלחין קרבנותיה ואילו בפסח
ערל וטמא אין משלחין פסחתיה רישא
בטומאות בשר וסיפא בטומאת גברי א"ל אין
שם טומאה קא פריך ואיבעית אימא סיפא
נמי בטומאת בשר ומאי אינו נוהג בכל
הזבחים דאילו "בכל הזבחים בין שנטמא
י וחלב קיים וזרק את הדם ואילו בפסח נטמא
וטמא בשר וחלב קיים אינו וזרק את הדם במאי
סיפא דנין דבר שלא הותר מכללו מדבר שלא
מאה שחרי הותרה מכללה במאי אלימא
בטומאת

י"י דמלל מקום שחגיגה שחלילה צביהה קפיד קרל
יצי נמי התם ועוד קשה לר"י טעם איך משלל קצרות
הוא אפשר דמעיל ידיו וסמך דהא בפרק כל הפסולות
תירך ר"י דהכל מייר בעופות וכן משני בכל הגט (נ)
(מנחות דף 35:) ובקרבן נשים ליבא לאוקמי משום ער

סב.

עין משפט
גר מצוה

כד א מ"י פט"ו מהל'
פטולי חוקדשין הלכה
ח:
כה ב מ"י פ"ד מהל'
ק"ס הלכה ב:
כו ג מ"י פ"ב מהל' כ"ח
מקדש י"ב:

רבינו חננאל (המסד)

סימא דען דבר שאינו
נודע לכל הוהוים היינו
הנהגה מדבר שאינו הוהו
כלל הוהוים וטעמו, וזה
בטעמוטא כשר אמאי איה
הנהגה לכל הוהוים כי
שטחיה כשר וכו' טעם
שדור, אלא בטעמוטא
דבר ופאי איה נהגה
כלל הוהוים ודעל
וקראן, וכלל הוהוים
קרימין קרימין
ותנן בשקלים דבר שישלם
עולתו מותרת וכו' ושילם
עולתו נסמן קרימין
וכן, ותנן וכו' נסמן
השולל טעמו מותרת
הוהוים קרימין איה בחוקת
הוהוים קרימין וכו' ותנן
בדורא חניס וכו' והאל
זכר מבשר וכו' שלש
ואל וכו' מותרת לעולם
לעולם איה אלא וכו' וזה
ל' השולל טעמו וכו' וזה
אין השולל טעמו וכו' וזה

וּמִסְתַּחֵם כִּי אֵין צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת
שְׂמֵרָה לְהַשְׁמִיךְ אֶת הַמִּשְׁתַּחֲסֵם
קִרְבָּוִתוֹתָיו דְּבִתְּכֶם אֶת
כָּל הָרֹאשִׁין (הַאֲבִי)
(כֵּן) וְשֵׁם ה' אֵל עֶזְרָא
שֶׁמֶלֶךְ אֵין מִשְׁתַּחֲסֵם
מִפְּתִיחַ דְּבֵר אֵישׁ יֵלֵךְ
כִּי אֵין מִשְׁתַּחֲסֵם וְהוּא
יֵלֵךְ אֵילָנִי עֵדֶנּוּ. וְאִם
רִבְנָא שֶׁנִּסְתַּחֲסֵם שְׂמֵרָתָא
לְעֵלְמֵס שֶׁנִּסְתַּחֲסֵם
שֶׁנִּסְתַּחֲסֵם שְׂמֵרָתָא
אִיִּתְּעֵם אִמֵּם שֶׁנִּסְתַּחֲסֵם
נִתְּנָה כֵּן בְּרִבְנֵי כְּבוֹדֵיהֶם, וְדִלְיָ
כִּי בְּרִבְנֵיהֶם כֵּן יִשְׁמְרֵם
וְכִשְׁרֵי יִבְנִי עֲלֵיכֶם
כִּי בְּרִבְנֵיכֶם, וְהוּא קָטָן.
הָדָם דְּרַעֲמֵנִי לְמִסְרִיךְ לָכֵן
וְאִלּוּ שֶׁנִּסְתַּחֲסֵם עֲלֵיכֶם
כִּי בְּרִבְנֵיכֶם מִשְׁתַּחֲסֵם לָכֵן
דְּרַבְרִין אֶת תְּבוֹתָתָא וְהוּא
שְׂחֹתָהוּ מְכַלְלָה, כִּפְסָה
שֶׁנִּסְתַּחֲסֵם שְׂמֵרָתָא, וְדָנִן
שֶׁנִּסְתַּחֲסֵם שְׂמֵרָתָא, וְהוּא
שְׂמֵרָתָא אֵלֵךְ בַּחֲתֻלָּה